

Արշակ Չոպանյան

Ա՛խ, գեթ երբ սիրտդ փուշն զգա տրտմության

Ա՛խ, գեթ երբ սիրտդ փուշն զգա տրտմության,
Երբ ձանձրության կամ զգվանքի վայրկյաններ
Հոգվույդ վրա թույներն իրենց թափել գան,
Երբ ցավ մը վիզդ վար ծոն կամ ստվեր
Մը կյանքիդ լույսը մղտացնե, կամ երբ սև
Գիշերին խորը քեզ թախիծ մը փարի,
Երբ վերջալույսն իր ոգեվարն հնիհն
Քեզ փոխանցե կամ իր ցուրտը մարմարի
Ձմեռվան հո՛վը հոգիիդ մեջ կաթե,
Գեթ այդ մաղձոտ վրդովումի պահերուդ՝
Երբ անձուկ մը կփոթառե շուրթդ բուսառե,
Հիշե՛, բուսե մ'հիշե՛ դժբախտ սերս մութ: